

CHƯƠNG I

Thu Vân vén tay áo, nhìn đồng hồ một cách sốt ruột. Cô đứng lên đi ra đường, theo dõi dòng người tấp nập. Nhưng trong số ấy vẫn không thấy Huệ Linh. Cái người mà bạn bè trong phòng gán cho cái tên "thần hộ mạng" của cô. Nhỏ bạn thuở xa xưa bây giờ đang là một ca sĩ tên tuổi. Cô nàng hẹn ở đây lúc chín giờ, thế mà bây giờ đã hơn mười giờ...

Bây giờ về thì không dám, còn ở lại thì quê Thu Vân chẳng quen biết ai ở đây, đã vậy lại ngồi góc mở từ nãy giờ. Trong phòng cách âm nhìn ra, người ngoài đi vào nhìn. Vừa quê vừa ngại. Thật là dở khóc dở cười. "Linh ơi là Linh"!

Thấy đứng ngoài đường hoài cũng kỳ, Thu Vân chán nản trở vào. Phòng ngoài không có lấy một chiếc ghế. Cô rầu rĩ đứng dựa vào tường. Đầu nghiêng qua một bên để mái tóc che bớt mắt. Nếu không vì cần việc làm, chắc cô không đủ kiên nhẫn để làm cây cột giữa đường thế này. Người ta bảo những ngôi sao thường mắc bệnh làm cao. Chẳng lẽ nhỏ Linh cũng cư xử như thế với cô Nghĩa là cô phải chờ đến một, hai giờ mới thấy "sao" xuất hiện?

Ở trong phòng, bỗng có một người đi ra. Nghe tiếng mở cửa, Thu Vân càng nghiêng đầu xuống cho tóc che kín mắt. Và càng đứng nép vào tường hơn. Cô sợ bị nhìn mặt.

Tiếng chân thật nhẹ, nhưng Thu Vân cũng biết người ấy đang đi về phía mình. Cô đứng nhích ra phía trong nhường đường. Nhưng người ấy không ra ngoài, mà đi đến trước mặt cô:

- Chờ ai vậy cô bé?

Thu Vân hơi ngược lên nhìn, rồi lại cúi mặt xuống:

- Dạ, chờ người bạn.

- Ai vậy?

- Tên nó là Linh, Huệ Linh.

- A, Huệ Linh hả? Cô nàng là chúa đi trễ. Tôi cũng đang chờ cô ta nãy giờ.

- Vậy à?

- Cô ta hẹn em ở đây à?

- Dạ.

- Để làm gì? Đi chơi hay là giới thiệu với ai?

Thu Vân đứng im hoang mang. Cô đang tự hỏi cô nên nói thật với người thanh niên lạ hoặc này không. Cô không thích nói chuyện riêng của mình với người lạ. Đó là bản năng. Nhưng kinh nghiệm đi tìm việc cho cô biết rằng,

không nên nhút nhát hay xa cách. Biết đâu đây cũng là người mà Huệ Linh sẽ giới thiệu cô.

Cô định trả lời thì anh ta đã lên tiếng, giọng có chút mệnh lệnh:

- Ngược mặt lên xem nào?

Thu Vân rụt rè ngược lên cho anh ta nhìn. Cô nhận thấy trong mắt anh ta lóe lên một cái gì đó không thể gọi tên. Nhưng điều đó chỉ thoáng qua Rồi anh ta chống tay vào tường, đứng hẳn đối diện với cô:

- Nói thật đi, đừng ngại, cô hẹn với Huệ Linh để làm gì? Có phải cô ta hứa sẽ giới thiệu em với một người không?

- Dạ, nó bảo sẽ giới thiệu với nhạc sĩ Quốc Tuấn.

Nói xong câu đó, Thu Vân chột đỏ mặt. Cô nghe anh ta "à" lên một tiếng nhỏ, rồi lặp lại:

- Giới thiệu với Quốc Tuấn à?

- Vâng.

- Cô muốn làm ca sĩ à?

Anh ta vừa hỏi vừa nhìn mặt cô chăm chăm. Làm Thu Vân càng thấy ngượng, cô lúng túng bào chữa:

- Dạ không phải thế đâu, tôi chỉ muốn đi hát thôi, đó cũng là một việc làm, tại vì...

Thu Vân lúng túng im bật. Còn anh ta thì bật cười. Và búng tay cái tách:

- Đi hát tức là làm ca sĩ, nói cách nào cũng vậy thôi. Đứng thẳng lên cho tôi xem nào.

Thu Vân hơi ngần ngại. Nhưng cách ra lệnh của anh ta làm cô nghĩ rằng anh ta rất có uy quyền ở đây. Cho nên dù không biết đó là ai, cô cũng làm theo một cách máy móc.

- Ngẩng lên, và nhìn thẳng vào tôi. - Anh ta lại ra lệnh.

- Dạ.

Thu Vân hơi ngược lên, cô dẹp sự nhút nhát để nhìn vào mặt anh ta Rồi lại cụp mắt xuống. Anh ta lắc đầu, buông cho một nhận xét:

- Rụt rè quá, lên sân khấu mà thiếu tự tin thì còn tinh thần đâu mà hát.

Thu Vân buột miệng:

- Dạ, vậy thì tôi không lên sân khấu, chỉ xin hát trong phòng rồi thu âm, như mấy người trong đó, được không ạ?

Vừa nói cô vừa quay đầu nhìn qua phòng kiếng. Và cô lập tức hỏi hặn câu nói của mình ngay, khi thấy anh ta nhướng mắt:

- Thu băng à?

Anh ta mỉm cười, khoát tay một cái, và lặp lại:

- Thu băng à, chưa có một chút tên mà lại muốn thu băng à? Ừ, dù sao đó cũng là một ý nghĩ, mạnh dạn đi lên em.

Ngay lúc đó có tiếng giày nện còm cộp trên gạch, tiếp theo đó là tiếng của Huệ Linh:

- Đợi có lâu không, xin lỗi xin lỗi. Trời ơi, đợi vá xe lâu muốn chết, định gọi điện cho mày, nhưng nhớ ra mày không có máy riêng, xin lỗi nhé, xin lỗi. Ừa, anh Tuấn biết nó à?

- Mới biết.

Thu Vân ngờ ngàng nhìn lên:

- Anh là nhạc sĩ, là người mà...

Huệ Linh láu chấu xen vào:

- Đây là người mà tao sẽ giới thiệu với mày đấy, ra mắt sư phụ đi.

Quốc Tuấn xua tay:

- Khỏi cần giới thiệu nữa, qua bên quán nói chuyện.

Anh ta đi ra cửa, Huệ Linh kéo tay Thu Vân đi theo, cô dặn nhỏ nhỏ:

- Anh ấy hỏi gì cũng nói biết, không biết cũng gật đầu luôn, nhớ chưa. Cứ nói cho dữ vô, mình mà hiền quá tụi nó coi thường lắm.

- "Tụi nó" là ai?

- Là đám ca sĩ trong kia kia, mai một thể nào cũng biết thôi. Nhớ nhé, cứ tỏ ra hiểu biết nhiều cho tao.

"Lại phải nói dối". Thu Vân thờ dài, từ lúc gặp Huệ Linh, cô đã được giới thiệu với nhiều người mà toan là phải gồng mình nói những gì mình không có, khổ chết được. Cũng như bộ y phục trên người cô, cũng là đồ mượn. Vì nếu ăn mặc theo mọi trường sinh viên thì sẽ thành con vịt giữa bầy thiên nga. Đã muốn có việc làm thì dù thích hay không cũng phải chịu thôi.

Ngồi trong quán, Thu Vân ngượng nghịu kéo cổ áo cho bớt trống. Đây là bộ đồ mà cô và Huệ Linh đã đi mượn. Nó bảo cô có ngấn cổ và đôi vai đẹp, phải tìm cách khai thác gợi chú ý của mỗi người, Thu Vân không thích cũng không dám cãi. May là tóc cô dài, có thể che bớt vai, nếu không cô sẽ nhột nhạt không chịu nổi.

Thấy bậc thầy cứ thỉnh thoảng dán mắt vào đôi vai mình, cô càng khổ sở tìm cách che bớt. Trong cô với Huệ Linh khác nhau như nước với lửa. Huệ Linh tự nhiên và hơi kên kiệu. Còn cô thì cứ loay hoay với bộ áo không hợp với mình. Tự tin gì nổi.

Quốc Tuấn chột lên tiếng khi thấy Thu Vân kín đáo kéo vai áo:

- Này, em đã từng đi hát ở đâu chưa?

- Dạ chưa.

Thấy Huệ Linh lừ mắt nhìn mình, cô vội nói trở đi:

- Dạ chưa bao giờ thử băng, nhưng có hát ở các tụ điểm lớn.

- Kể tên xem nào.

Thu Vân cắn môi làm thinh. Cái này thì nhỏ Linh chưa nói với cô Tại sao một chuyện hiển nhiên như vậy mà lại quên chứ?... Cô chưa biết nói thế nào thì Huệ Linh xen vào:

- Hát ở...

Quốc Tuấn khoát tay:

- Để Vân trả lời đi Linh.

Nhưng Huệ Linh lạnh chanh:

- Thì hát ở đâu đâu có quan trọng, chủ yếu là chất giọng của nó thôi, nó hát hay lắm đấy. Lúc còn đi học nó là một cây văn nghệ của trường em đó.

- Thế em có rành về nhạc lý không Vân?

Thu Vân chưa kịp mở miệng thì Huệ Linh nói tỉnh bơ:

- Nó biết nhạc lý đó chứ, anh Tuấn đừng coi thường nó, dân học ở nhạc viện mà không biết cái đó thì chết rồi.

Thu Vân hoảng hồn nhìn Huệ Linh, cô đâu có học ở đó bao giờ. Cô len lén đá chân cô nàng dưới gầm bàn. Nhưng con nhỏ vẫn tỉnh bơ:

- Nhạc lý của nó vững lắm ạ. Đã học qua trường lớp hẳn hoi ạ.

Ngay lúc đó, có tiếng máy kêu. Huệ Linh khoan thai lấy máy trong giỏ ra. Rồi quay lại:

- Xin lỗi. Em ra ngoài một chút.

Cô đứng lên đi ra. Còn lại hai người trong bàn, Thu Vân càng lúng túng hơn. Phía bên kia, nhạc sĩ bắt đầu quan sát cô một cách công khai. Rồi chột hỏi:

- Có phải em chưa bao giờ đi hát không? Nói thẳng ra, em chưa từng bước vào giới ca nhạc, nói thật đi.

Thu Vân mở lớn mắt nhìn, rồi cụp mắt ngó xuống. Cô lí nhí:

- Sao anh biết ạ?

- Nhưng có đúng vậy không?

- Dạ đúng... nhưng sao anh biết ạ?

Quốc Tuấn cười một tiếng:

- Anh không phải là con nít.

Thu Vân hoang mang ngồi im. Nghe cách nói ấy, cô hiểu rằng chẳng có gì giấu được nữa. Rằng bậc thầy của Huệ Linh có con mắt tinh đời, có thể nhìn được đằng sau những gì là bề ngoài của cô Tự nhiên cô thấy thất vọng vô cùng.

Tự nhiên cô thờ dài. Xem như thêm một thất bại nữa. Cô đã từng bị từ chối nhiều rồi, thêm một lần nữa cũng không sao. Nhưng bây giờ bị lật tẩy, cô thấy xấu hổ kỳ lạ. Bất giác cô đỏ mặt khi nhớ những gì đã "nổ" lúc nãy. Và, theo thói quen, cô nghiêng đầu một bên cho tóc che mặt bớt.

Quốc Tuấn thân nhiên như không thấy vẻ bối rối ấy:

- Vậy, em có học ở nhạc viện không, chưa từng phải không? Nói thật đi.

Thu Vân miễn cưỡng:

- Vâng, chưa từng.

Ông nhạc sĩ cười khẽ:

- Vậy em đang làm gì?

- Chẳng làm gì cả, tôi mới ra trường, đã đến nhiều nơi xin việc, nhưng chẳng tìm được.

Cô ngừng lại như chợt nhớ ra:

- Nói thế không đúng, tôi có dạy kèm ở tư gia, nhưng tôi nghĩ đó không phải là công việc.

- Vậy, như thế nào mới được coi là "công việc".

- Một việc làm ổn định, có thu nhập khá... như Huệ Linh chẳng hạn.

- Có nghĩa là, em thích được nổi tiếng?

Thu Vân xấu hổ lắc nhanh đầu:

- Không có, tôi chỉ muốn có việc làm thôi.

- Trước đây em có đi học không? Ý anh nói là trình độ lớp mấy đấy.

Thu Vân nói một cách miễn cưỡng:

- Tôi học đại học, nhưng ngành đó lỗi thời rồi, tôi nghĩ thế.

- Là gì vậy?

- Dạ... Sử.

Nói xong cô lại thấy hối hận. Cô chờ Quốc Tuấn phì cười, hoặc lắc đầu ngán ngẩm. Nhưng anh thân nhiên:

- Cái đó không phải là không sử dụng được, vấn đề là khó tìm đúng nơi để làm thôi. Có nghĩa là chưa từng đi diễn bao giờ phải không?

- Vâng, chưa từng, cũng không có học trường nhạc.

- Vậy cái gì đã làm em muốn thành ca sĩ?

Thấy Thu Vân bậm môi lặng thinh, anh nói như khuyến khích:

- Không có gì phải ngại hết, cứ nói thật đi.

Thu Vân liếm môi, nói một cách khô khan:

- Tại vì .. Linh nó bảo tôi có chất giọng hay... phải biết khai thác.

- Vậy có ai khai thác chất giọng của em chưa?

Thu Vân lại đỏ bừng mặt, lí nhí:

- Nó có giới thiệu tôi với một nhạc sĩ...

- Rồi sao nữa?

- Ông ấy có bảo tôi hát thử, và dạy thêm cho tôi về nhạc lý.

- Vậy tại sao em lại phải qua anh?

Thu Vân cúi gằm mặt, khổ sở:

- Xin lỗi, cho phép tôi không trả lời. Còn nhận tôi hay không là tùy anh.

Quốc Tuấn ý tứ nói qua chuyện khác:

- Em với Huệ Linh thân nhau lắm à?

- Dạ, thân lúc nhỏ, lớn lên mỗi đứa một hướng đi, vì tôi dạy kèm cho cháu nó nên mới gặp lại.

Quốc Tuấn chợt nói đột ngột:

- Em hát thử một đoạn xem.

- Hà ? - Thu Vân tròn xoe mắt.

- Anh muốn nghe chất giọng của em, cứ hát đi.

Thu Vân ngần ngại nhìn quanh:

- Nhưng đây là trong quán à, tôi...

Quốc Tuấn khoát tay:

- Muốn làm ca sĩ thì phải làm chủ lấy mình, chỉ việc hát mà em còn ngại, làm sao em dám lên sân khấu.

Anh ngừng lại, ra lệnh:

- Hát đi.

Thu Vân khẽ nhìn qua bàn bên cạnh. Rồi gồng mình cố trấn áp sự nhút nhát. Cô hát một đoạn khá dài. Hát xong cô rụt rè nhìn Quốc Tuấn, chờ ý kiến. Nhưng anh vẫn lặng thinh hút thuốc. Vẽ mặt thoáng cau lại. Không hiểu đó là ngán ngẫm hay hài lòng.

Thu Vân thẫn thờ dài. Giá ông nhạc sĩ trước mặt cô cười phá lên, hay nhăn mặt lắc đầu. Có lẽ cô còn đỡ bị hoài hạp. Có lẽ đây là một người tế nhị. Nên không nỡ nói cái điều làm người khác điếng tim.

Chờ mãi vẫn không thấy bị có ý kiến, Thu Vân quay sang tâm trạng buồn xuôi. Chỉ chờ Huệ Linh trở lại rồi về. Nhưng con nhỏ vẫn còn đứng ngoài cửa nói chuyện. Cha mẹ Ồi, có ai phí phạm như thế không. Nghĩ đến cước phí điện thoại của ai đó sẽ trả, Thu Vân lại thấy buồn. Trong khi cô chỉ mơ ước một cuộc sống đừng thiếu hụt. Thì có những người quá hoang phí thế sao.

Cô liếc nhìn nhạc sĩ Quốc Tuấn, anh vẫn ngồi yên với vẻ suy nghĩ. Cô định chào rút lui, thì Huệ Linh trở lại bàn.

- Em xin lỗi nha, tại em bàn công chuyện với một ông bầu, ông ấy đề nghị em tham gia chương trình... A, mà này giờ anh có hỏi chuyện Thu Vân không ạ, em định đưa nó đến gặp anh để...

- Khỏi nói, anh biết rồi.

- Anh Tuấn này, nó hát không tệ lắm đâu, lúc còn đi học nó là giọng ca vàng của trường em đó.

- Anh đã nghe thử rồi.

Huệ Linh ngạc nhiên:

- Thử giọng rồi hả, thế anh thấy sao ạ?

Quốc Tuấn không trả lời, chỉ cười với một vẻ rất lạ. Một nụ cười chỉ có trời mới biết anh nghĩ gì. Huệ Linh nói láu chấu:

- Em nghĩ hát ở đây âm thanh ồn ào quá, anh không nghe được gì đâu, nếu để nó bình tĩnh và có chỗ diễn, nó hát không tệ đâu.

Quốc Tuấn hỏi đột ngột:

- Có phải em đã giới thiệu Vân với nhạc sĩ Khải Minh trước khi đưa đến anh không?

Huệ Linh ngớ người ngạc nhiên. Cô "ờ" lên một tiếng như bị bắt ngờ. Rồi quay qua nhìn Thu Vân bằng cái nhìn trách móc. Như muốn bảo "đồ ngốc".

Thấy cái nhìn đó, Quốc Tuấn mỉm cười:

- Đừng bắt bạn em phải nói dối, cô ấy không quen như vậy đâu.

Huệ Linh hơi khựng lại một chút, rồi cười xòa:

- Đúng là có như vậy, nhưng ông ta thấy con gái đẹp là cứ như mèo thấy mỡ, nhỏ Vân nó sợ nên không dám gặp ông nữa.

"Mọi chuyện vậy là hồng bét, chẳng những bị phát hiện nói dối, mà còn bị phát hiện điếm bất lợi của mình". Thu Vân ngồi im nghĩ thầm, cô thấy nản quá.

Cô bèn nhìn Huệ Linh ra hiệu. Và quay qua Quốc Tuấn nói một cách lễ phép:

- Xin lỗi anh, nhưng tôi không cố ý như vậy, xin chào.

Cô nhìn Huệ Linh:

- Mình về đi Linh.

Huệ Linh chưa kịp gạt đầu thì Quốc Tuấn gạt đầu:

- Vậy nhé, chào hai cô.

Huệ Linh đành đứng lên ra về. Khi chạy trên đường, cô bắt đầu lên tiếng:

- Khổ mày quá, nói dối cũng không xong, làm tao cũng quê với ảnh.

Thu Vân buồn buồn:

- Thôi đi Linh, mai một đùng bắt tao nói như vậy nữa. Hôm nay quê như vậy là đủ rồi.

- Chắc, ông này thật tinh mắt. Nhưng mày đã hát thử rồi à? Nghe xong ông có nói gì không?

- Không bỏ chạy là may lắm rồi, còn nói gì nữa.

- Mấy cha này không chịu khó phát hiện tài năng gì cả, đợi đến khi người ta thành ngôi sao rồi thì quay lại cầu cạnh, đòi là như vậy đó, hơi đầu mà buồn. Lúc trước tao cũng như mày thôi.

Tự nhiên Huệ Linh nín lặng, như không muốn nhắc lại một vết thương trong lòng. Thu Vân cũng đoán lờ mờ chuyện của cô Nhưng không hề nói. Cô nghĩ Huệ Linh phải trải qua chuyện mà cô chạy trốn với nhạc sĩ Khải Minh.

Huệ Linh chợt hỏi đột ngột:

- Mày thấy anh ấy thế nào?

- Ai kia?

- Thì anh Tuấn đấy.

Không đợi nghe trả lời, Huệ Linh nói luôn:

- Anh vui vẻ lắm, và dễ hòa đồng với mọi người, chưa hết, nhìn anh đẹp trai nữa, công nhận không?

Thu Vân đắn đo:

- Nhưng hình như anh ta có cái gì đó làm cho người ta không yên tâm.

- Cái gì là cái gì? Anh dễ mến thấy mờ, mày có bị ấn tượng không? Chứ tụi tao ai cũng thích ảnh.

Thu Vân không trả lời, cô không muốn nói phật ý Huệ Linh. Nhưng trong thâm tâm, cô rất dị ứng với những người quá dễ dãi như vậy. Mới gặp lần đầu

mà anh ta nói chuyện thân mật như đã quen thân. Những người như vậy càng thân sẽ càng thấy rộng tuếch. Cô đã có kinh nghiệm như vậy rồi.

Phía trước, Huệ Linh vẫn không ngớt ca ngợi Quốc Tuấn. Thu Vân vẫn một mực lặng thinh. Khi đưa cô về đến nhà trọ, cô càng tặc lưỡi như tiếc rẻ:

- Đừng để ý đến tao nữa, mấy tháng nay tao làm mất thời giờ của mày nhiều quá. Mai một đừng ghé nữa nghe. Khi nào mày rảnh thì nói, tao sẽ tới rủ mày đi chơi.

- Yên chí đi, sẽ còn người khác mà, cứ hy vọng đi.

Huệ Linh vẫy tay một cái. Rồi cho xe vọt tới. Thu Vân nhìn dáng ngồi rất thẳng và đầy tự tin ấy, tự nhiên cô cúi đầu nhìn xuống bộ đồ trên người mình.

Thôi, trả lại những gì hào nhoáng về với thế giới của nó. Cô vay mượn nó như thế là đủ. Vứt bỏ giấc mộng làm ca sĩ. Cái gì mình đã không có duyên thì cố gắng cũng chỉ có thất bại mà thôi.

Thu Vân đi vào nhà. Vừa đến cửa, cô đã thấy bà chủ nhà ngồi bên bàn. Vẻ mặt khó đăm đăm. Biết là bà định nhắc tiền nhà, cô vội lên tiếng:

- Dạ, con biết là...

- Biết cái gì, cô sẽ nói là cô biết cô nợ đến ba tháng. Thôi tôi không biết nói thế nào nữa.

Thu Vân nói khẽ:

- Dì ráng giùm con thêm tháng nữa, con đang đi tìm việc làm đây ạ.

- Ừ, thì tôi nhắc vậy đó, cho cô nhớ.

Bà thở hắt một cái rồi đi vào nhà. Thu Vân còn thấy đôi mắt lướt trên bộ đồ của mình. Có lẽ bà ta nghĩ cô sẽ mua hoặc làm điều gì đó mờ ám. Đang trong tâm trạng thất vọng, lại gặp phải thái độ khó chịu, Thu Vân thấy mình xuống tinh thần hơn bao giờ.

Cần gì đợi đến sáng mới thấy quê, chỉ thái độ không vui của bà ta cũng đủ làm cô khổ sở rồi.

Thu Vân vào giường mình, cô không thay đồ mà cứ ngồi bó gối nghĩ ngợi lung tung. Giờ thì chẳng còn hy vọng gì ở Huệ Linh nữa. Huệ Linh không biết nó đã vô tình hại cô, cứ bắt phải gồng mình để có vẻ ngoài hào nhoáng. Giờ thì không còn cả tiền để ăn. Nghĩ đến những ngày sống thoi thóp cho đến cuối tháng, cô lo đến thất lòng.

Thu Vân ngồi đối diện với cậu học trò nhỏ, kiên nhẫn thuyết phục nó đọc cho hết bài Text. Từ nãy giờ thẳng bé cứ vắn vẹo đòi nghỉ giải lao. Trong khi nó học chưa được nửa tiếng. Nó đòi Thu Vân phải chơi cờ với nó. Cô chán muốn chết được, nhưng phải ráng dạy cho hết giờ. Tuần trước cô đã chiều ý chơi cờ với nó. Bị mẹ nó bắt gặp lên lớp cho một trận. Buồn và tự ái. Nếu không vì ở đây lương cao, chắc cô đã nghỉ từ tháng thứ hai rồi.

Cô đang sửa cách phát âm cho thằng bé, thì Huệ Linh đi vào. Dáng điệu vốn tự tin thường ngày, bây giờ có thêm vẻ linh hoạt hưng phấn. Cô ngang nhiên thả mình xuống salon, và xua tay về phía thằng bé:

- Ra ngoài chơi đi con, để cô Vân nói chuyện với dì một chút.

Thằng nhỏ khoái chí đứng lên ngay. Nhưng nhớ ra, nó lại ngồi xuống.

- Ra ngoài rùi mẹ thấy thì sao, con không dám đâu.

Huệ Linh khoát tay:

- Mẹ mà có la thì bảo dì cho nghỉ, dám la dì không. Thôi đi đi nhóc tì. Biến !

Thằng bé không chờ nói thêm. Nó vọt tuốt ra sân như được tháo cũi xổ lồng. Thu Vân dọn dẹp tập vở, rồi đến ngồi cạnh Huệ Linh.

- Chuyện gì vậy?

- Có chuyện nhờ đến mày. Bây giờ mày dạy cho tao biết nói tiếng Anh gấp, bao nhiêu tao cũng chi, miễn là tao nói được thì thôi, càng sớm càng tốt.

- Mày muốn học đàm thoại cấp tốc hả?

- Ừ, trong vòng một tuần đủ không?

Thu Vân ngần ngại ngồi im. Huệ Linh nghỉ học năm lớp 10 và theo cô biết thì từ lúc đó đến giờ nó chẳng học thêm lớp nào. Bao nhiêu đó kiến thức mà đòi học trong một tuần. Có là giáo viên siêu đẳng cũng không dạy nổi, huống gì là cô.

Thấy cô có vẻ lưỡng lự, Huệ Linh sốt ruột:

- Bộ một tuần không kịp hả? Không sao đâu, tao sẽ học suốt ngày. Mày không cần dạy gì nhiều, chỉ tập trung soạn mấy câu thông dụng để tao nói chuyện thôi.

- Mày nói với ai thế?

Huệ Linh nói như khoe:

- Tao mới quen với một ông người Úc, còn trẻ lắm, hôm trước tao dự tiệc ở nhà ba chị thì gặp, ông làm ăn với anh rể tao. Chị tao muốn làm mai cho ông, khổ nỗi tao không biết tiếng ngoại quốc làm sao mà nói chuyện.

Thu Vân gật đầu hiểu ngay. Đúng là chỉ có như thế, người ta mới có động lực để học. Nhưng trong một tuần thôi thì không cách nào nói nhiều được. Cô suy nghĩ một lát rồi dè dặt:

- Tao sợ dòn quá mày học không nổi. Nói thì dễ, nhưng vào cuộc rồi không dễ đâu.

- Đừng lo, đừng lo. Tao thông minh lắm, học đâu nhớ đó mà, yên chí đi.

Thu Vân suýt phì cười. Nhưng vội ghìm lại. Nhỏ Linh mà thông minh. Cô nhớ lúc đi học, chưa bao giờ nó kiếm nổi một điểm tương đối khá, năm lớp 10 bị thi lại trầy trật nên bỏ học. Bây giờ lại bảo thông minh. Từ lúc thành công, con nhỏ "nổ" bốp trời. Nhưng không biết nói làm sao để nó hiểu được điều đó. Thôi vậy, cứ học rồi sẽ biết.

Thu Vân gật đầu miễn cưỡng:

- Tao sẽ ráng soạn chương trình riêng cho mày. Nhưng học không nổi không được trách đó nghe.

- OK. Very good.

Huệ Linh vừa nói vừa búng tay cái tách, cử chỉ rất "Tây". Nhưng phát âm thì sai bét. Thu Vân định chỉnh lại, nhưng chưa phải là giờ dạy nên cô không nói gì.

Thế là ngay tuần sau, Thu Vân phải ngưng dạy thằng bé nhóc, để luyện tiếng Anh cho Huệ Linh. Để đáp ứng đúng yêu cầu của cô nàng, cô chỉ soạn những câu nói thông dụng, không có thời giờ để luyện văn phạm, vì cô biết có dạy con nhỏ cũng không học nổi.

Ngày sáng thứ nhất, nhìn qua chương trình, Huệ Linh khoái chí lắm. Cô nàng "nổ" ngay:

- Tưởng tiếng Anh là cái gì ghê gớm lắm, tao thấy tụi nó học trung tâm này trung tâm kia, làm thấy ghê.

- Coi vậy chứ không đơn giản đâu đấy, đừng có chủ quan.

- Chủ quan đâu mà chủ quan. - Cô đọc một câu, rồi cười khi - Đây này, hỏi anh có khỏe không thì phải nói thế này, cứ học tiếng Việt rồi suy ra, dễ ợt.

Thu Vân không biết phải giải thích thế nào, cô ngồi vào bàn, hắng giọng:

- Bây giờ học nhé.

- Rồi, đọc đi.

Thu Vân bắt đầu dạy Huệ Linh luyện giọng. Cô nàng đọc rất chăm chú. Nhưng lưỡi cứ cứng đơ, đọc tiếng Anh mà nghe như tiếng Miên. Và chỉ qua một giờ, cô nàng đã bắt đầu rên rì:

- Trời ơi. Khó quá, tao nhớ không nổi.

- Nếu muốn nói mấy câu thông thường, thì phải ráng bao nhiêu đấy. Nhưng chỉ nói có mấy câu thôi đấy. Còn họ nói mình không nghe được đâu.

- Vậy muốn nghe được phải làm sao?

- Phải luyện nghe thường xuyên và học cả văn phạm nữa. Như thế mới hiểu cấu trúc câu để tự nói.

- Trời ơi, vậy chắc phải đến cả năm, mà có vẽ tao không đây?

- Khùng. Thôi không nói nữa, học tiếp đi.

Thế là lại đọc, lại chỉnh cách phát âm. Học như thế được hai ngày. Qua ngày thứ ba thì Huệ Linh bỏ cuộc. Và đề nghị một cách bất ngờ:

- Bây giờ mày làm phiên dịch cho tao đi, chịu không? Khi nào tao và anh ấy gặp nhau, mày đi với tao. Đừng lo, tao sẽ trả tiền giờ cho mày.

Thu Vân không có cách nào từ chối. Cô nhận lời mà cảm thấy buồn và đầy mặc cảm. Huệ Linh đã biến cô từ người bạn trở thành người giúp việc với hình thức cao cấp. Cô có muốn cắt đứt mọi quan hệ này cũng không được. Vì đã vay nợ của cô nàng quá nhiều. Có điều Huệ Linh không thể tế nhị một chút được sao?

Cô phản ứng thẳng thắn:

- Tao sẽ đi với mày, với tư cách bạn bè giúp nhau đừng nghĩ đến chuyện trả tiền. Tao không thích đâu, thật đấy.

- Ôi giờ, đừng có tự ái hảo. Tiền đối với tao không thành vấn đề. Còn mày thì cần. Coi như trao đổi chứ có gì đâu. Miễn mày đừng lợi dụng mà của chàng của tao là được rồi.

Rồi Huệ Linh cười gòn giã. Thu Vân nghiêm mặt quay cho khác. Cô rất dị ứng với cách đùa mà ngấm ngấm răn đe như vậy. Huệ Linh đúng là đáng sợ.

Một tuần sau, buổi chiều khi Thu Vân chuẩn bị đi dạy thì Huệ Linh đến. Diện mạo lấy như một bà hoàng. Rất đẹp, cô nàng nói như ra lệnh:

- Hôm nay khỏi dạy, tao nói với bà chị rồi, mày được nghỉ chiều nay. Đi với tao.

- Đi đâu thế.

- Thì làm phiên dịch cho tao đó, quên rồi sao? Tối nay tao hẹn đi chơi với chàng, quan trọng lắm, mày thấy tao thế nào?

- Đẹp lắm.

Thu Vân nói một cách thật lòng. Mà quả thật Huệ Linh cũng biết điều đó. Cô rất tự tin vào nhan sắc và sự thành công của mình. Cho nên sự mờ nhạt của Thu Vân không làm cô mảy may đề phòng.

Thu Vân vào thay đồ, cô cố ý ăn mặc thật tầm thường để tránh va chạm với Huệ Linh. Cô tưởng sẽ đến nhà chị Mai và sẽ có tiệc tùng ở đó. Nhưng may là lần này Huệ Linh và anh ta hẹn gặp trong một nhà hàng. Dù sao như thế cô cũng đỡ thấy mình lạc loài.

Buổi gặp đầu tiên cũng không có gì đáng nói. Anh chàng ngoại quốc đó khá lịch sự, có vẻ là người trầm tĩnh. Hai người chỉ hỏi thăm về công việc của nhau. Huệ Linh nỗ lực về danh vọng của mình. Nhưng Thu Vân đã cố ý nói giảm bớt. Nên anh ta có vẻ thích Huệ Linh chứ không bị dị ứng như ấn tượng của bạn bè đối với cô.

Lúc ra về, Huệ Linh có vẻ hài lòng:

- Mà thấy anh ta thế nào, Vân?
- Mới gặp lần đầu, không đánh giá được. Nhưng nói chung là lịch sự.
- Không phải, ý tao muốn nói là anh ta kết tao ngay Đúng không?

Thu Vân mỉm cười:

- Chắc vậy.

Huệ Linh chấp hai tay trước ngực, ngược nhìn lên trời:

- Anh ta mà không thích tao thì còn thích được ai. Dễ gì quen được một người như tao. Không chừng anh ta đã thấy hình tao trên áp phích rồi. Được quen với người thật, chắc anh ta tự hào lắm.

- Có thể. Nhưng nếu anh ta chỉ thích những cái hào nhoáng của mày, thì đó là người nông cạn.

Huệ Linh không để ý nhận xét đó. Cô đang vui và hài lòng. Cô bắt đầu vẽ ra kế hoạch cho tương lai với anh chàng ngoại quốc ấy. Cô thấy cuộc đời mình như cánh diều gặp gió. Không gì có thể ngăn cản được sự thăng hoa của cuộc đời, cho nên những ý nghĩ của Thu Vân không đáng để cô quan tâm. Thậm chí là cô nàng thật dở hơi mới nghĩ đến chuyện vụn vặt như vậy. Thật tội nghiệp cho những người không gặp may.

Sáng hôm sau, Huệ Linh lại đến rủ Thu Vân đi uống cafe Đúng hơn là cô muốn giết thời giờ trong khi chờ đến giờ hẹn với anh chàng ngoại quốc. Mặc dù Thu Vân đã ngăn cản, cô vẫn muốn đến nhà anh ta xem anh ta sống thế nào.

Khi cả hai còn đang tìm bàn, thì Thu Vân chợt thấy nhạc sĩ Quốc Tuấn. Anh ngồi cùng bàn với mấy cô gái. Nhìn phong cách, cô đoán đó là các ca sĩ. Cô lập tức nhìn đi nơi khác như không thấy. Nhưng Huệ Linh đã kéo cô đến nhập bọn với họ.

Như không để ý cử chỉ bối rối của Thu Vân, Huệ Linh đẩy cô ngồi xuống. Rồi tự cô cũng tìm một chiếc ghế, giọng lạnh chanh:

- Chào anh Tuấn, đây là học trò mới của anh đó hả?

Quốc Tuấn gật đầu lơ đãng. Rồi hỏi thân mật:

- Em uống gì?
- Dạ, uống chanh.

Anh quay qua Thu Vân:

- Còn em?
- Dạ, em cũng vậy. - Thu Vân trả lời rất nhỏ.

Quốc Tuấn gọi nước uống, lại quay qua nhìn thoáng Thu Vân. Có vẻ tò mò. Cái nhìn đó làm cô có cảm giác anh ngạc nhiên vì hôm nay cô đã "đội lốt". Đã trở lại bản chất một sinh viên, chứ không diêm dúa như lần gặp trước.

Cả cô cũng thấy quê khi nhớ lại lần đó. Cô có cảm giác anh đã chứng kiến trò hề của cô. Đã mục kích một vở kịch, trong đó cô đóng vai một con bé nghèo khó đua đòi. Để rồi rốt cuộc mèo lại hoàn mèo.

Ý nghĩ đó làm cho cô quê cứng cả người. Cử chỉ cứng nhắc khổ sở. Trong khi bên cạnh cô, Huệ Linh ngồi tréo chân, dựa vào ghế trong dáng điệu tự tin, kiêu hãnh.

Cô nhìn những ca sĩ tập tễnh vào nghề bằng nửa con mắt. Các cô nàng kia có vẻ không phục "đàn chị" lắm, nên có cô cũng nháng nhào ngó chỗ khác. Ra về mình không quan tâm có một "ngôi sao" ngay bên cạnh mình.

Chợt có tiếng chuông reo. Một cô mở bốp lấy chiếc máy đời mới. Về mặt đắc thắng ngăm, cô ta khoan thai mở máy nói chuyện ngay tại chỗ. Cử chỉ khiêu khích. Thu Vân hiểu đó là tâm trạng bất phục tùng đàn chị. Tâm trạng đó làm cô ta quên cả nể nang bậc thầy của mình cũng đang có mặt trong bàn.

Huệ Linh nhếch một nụ cười ở góc môi. Một cái cười gằn. Đợi con bé cất máy một lát. Cô dẫn mặt cô nàng bằng một động tác kênh kiệu, là lấy trong giỏ chiếc star-tac. Bấm số cho một ông bầu sộ và bằng giọng điệu hạ cố, cô bảo cho ông ta biết rằng cô nhận tham gia chương trình của ông ta với giá cát sê làm cho các ca sĩ nhóc nhí phải xanh mặt.

Nhìn tất cả những giao tiếp hào nhoáng, đua đòi đó, tự nhiên Thu Vân cúi mặt giấu một nụ cười. Khi ngược lên, cô thấy trên mặt Quốc Tuấn cũng phảng phất một nụ cười tương tự. Cô có cảm tưởng anh nhìn sự việc đó như một trò hề, một trò nhố nhăng mà anh là người ngoài cuộc. Vượt lên trên những điều tủn mủn đó.

Nhưng Thu Vân vẫn cảm nhận được rằng, mặc dù thấy đó là những điều lo lắng, ông nhạc sĩ nổi tiếng kia vẫn không hề khinh bỉ hay phê phán. Cũng không đồng tình. Mà là thái độ dễ chịu, bao dung. Cô lơ mơ cảm thấy điều Huệ Linh nói là đúng. Người ta mến anh ở đặc điểm đó.

Quốc Tuấn chợt lên tiếng:

- Lúc này Vân làm gì?

Thu Vân chưa kịp trả lời thì Huệ Linh đã nói hót:

- Làm phiên dịch cho em, lúc này em cần người phiên dịch nên em đi đâu cũng phải kèm theo nó.

Mặt Thu Vân chợt xanh nhợt. Bị xúc phạm trầm trọng. Cô biết Huệ Linh muốn lên gân để ra oai với các ca sĩ đàn em kia. Điều đó làm nó không ngần ngại đem cô ra làm vật hy sinh. Mà tự trong thâm tâm, nó cũng đã khinh thường

cô nên chẳng sợ giận. Lòng tự trọng làm cô không cho phép mình nhường nhịn lúc này. Cô ngẩng mặt lên, lấy tư thế đường hoàng. Nhưng giọng vẫn mềm mỏng, thân nhiên:

- Nhỏ này hay đùa ghê, anh Tuấn đừng có nghe nó, em tốt nghiệp khoa triết chứ đâu phải khoa ngoại ngữ, làm sao đủ trình độ làm phiên dịch.

Xung quanh có tiếng bật cười. Huệ Linh sầm mặt, bị quê và nổi giận. Nhưng cô không bình tĩnh nổi như Thu Vân mà phản ứng gay gắt:

- Thì mày làm phiên dịch cho tao không phải sao? Sợ gì mà phải giấu.

Biết là thế. Nhưng trong lúc này, Thu Vân vẫn không cho phép mình bị hạ thấp, cô vẫn tiếp tục thân nhiên:

- Nếu được có trình độ như vậy tao cũng mừng, nhưng mày đề cao chuyện không có tao quê lắm, hôm trước bị quê với anh Tuấn một lần rồi.

Huệ Linh tức quá, định trấn áp Thu Vân. Nhưng cô chưa kịp nghĩ ra thì một cô nàng có khuôn mặt đầy phấn son lên tiếng:

- Thế chị đã từng học đại học à? Oai nhỉ, vậy chị đang làm gì?

Giọng Thu Vân thật tỉnh:

- Mình chưa xin được việc làm, đang dạy kèm tư gia. Thu nhập của mình không bằng các bạn đâu.

Thái độ khiêm tốn của cô trong lúc này không hề bị ai coi thường. Ngược lại, nó giống như người bạn đồng hành với các cô nàng bị thua kém kia, làm thành một liên minh ngầm ngầm để hạ gục vẻ kênh đời của Huệ Linh.

Thu Vân thấy Quốc Tuấn nhìn cô hồi lâu, như muốn nói gì đó. Nhưng có lẽ thấy không tiện nên anh im lặng.

Không khí trong bàn chợt lắng xuống, nặng nề. Thu Vân chủ động chấm dứt tình trạng đó, cô đưa mắt nhìn Huệ Linh:

- Mình về nhé, đến giờ hẹn rồi đó.

Mặt Huệ Linh nặng như chì:

- Về chứ ở đây làm chi.

Cô quay qua Quốc Tuấn:

- Em về nha anh Tuấn.

Thu Vân cũng gật đầu chào anh. Cô mỉm cười với mấy cô nàng kia. Rồi đứng lên rời khỏi bàn.

Trên suốt đường đi, mặt Huệ Linh vẫn nặng như chì. Thu Vân cũng lặng thinh. Cô hiểu từ bây giờ cả hai đã bắt đầu rạn nứt, có thể đó là do lỗi ở cô. Nhưng cô không hề thấy hối hận. Vì chính Huệ Linh thiếu tôn trọng cô Huệ

Linh không hiểu rằng chính cô cũng đã quá chán tình bạn khập khễnh này. Một tình bạn mà trong đó cô luôn bị coi thường vì sự thất bại trên đường đời.

Huệ Linh giữ bộ mặt hình sự ấy trên suốt đường đi. Nhưng đến lúc đến nhà anh chàng Tony, cô vui vẻ quên hẳn chuyện bực mình lúc nãy. Trong lúc Thu Vân ngồi im một góc nhìn ra đường, thì cô xông xáo đi khắp nơi trong nhà ngắm nghía đồ đạc. Đánh giá giá trị của nó.

Anh chàng Tony hiền lành chỉ mỉm cười đi theo Huệ Linh từ phòng này qua phòng khác, trả lời bằng cách ra dấu khi cô hỏi các món đồ bao nhiêu tiền. Xem xong một cách chán chê, cô lững thững đi xuống phòng khách, tuôn ra một tràng vùi Thu Vân:

- Đồ đạc trong nhà toàn là thứ "xịn", ảnh giàu lắm chứ không phải loại xoàng xĩnh. Qua đây ở tạm mà còn như thế, nhà thật bên đó còn đẹp đến đâu.

Tony nhìn Huệ Linh, rồi nhún vai về không hiểu, Thu Vân đành phiên dịch:

- Cô ấy khen anh có thẩm mỹ rất cao, những thứ trang trí trong nhà rất đẹp.

Anh chàng ngoại quốc có vẻ hoài nghi Hình như anh ta cảm thấy cách dịch của Thu Vân không thể hiện đúng bản chất của Huệ Linh. Cách ăn mặc và cử chỉ của cô từ mấy lần tiếp xúc, đã gây cho anh ấn tượng khá nặng. Nhưng vốn lịch sự nên anh không nói ra điều đó.

Anh chợt hỏi một câu làm Thu Vân hơi bối rối:

- Sao cô không xem nhà tôi như cô ấy?

Thu Vân lắc đầu:

- Tôi không muốn làm phiền anh.

- Ồ, ngược lại, tôi rất vui lòng.

Huệ Linh nhìn Thu Vân hau háu:

- Ảnh nói gì vậy?

- Ảnh bảo những thứ trang trí trong nhà đều do ảnh thiết kế.

- Ồ, vậy sao. Mà nói với ảnh là tao khen ảnh giỏi đi.

Thu Vân đành quay qua Tony:

- Bạn tôi rất mến anh.

- Cảm ơn. Nhưng cô thì sao?

- Anh là một người lịch sự.

Cách trả lời tránh né của cô không làm Tony hài lòng. Anh hỏi thẳng thắn:

- Tại sao cô không nói tình cảm của cô?

- Tôi làm phiên dịch cho bạn tôi, tôi chỉ có thể giúp anh và cô ấy hiểu nhau. Ngoài ra, tôi không có suy nghĩ nào khác.

- Tôi lại thấy cô không phiên dịch đúng ý của cô ấy.

Thu Vân mở lớn mắt:

- Anh biết tiếng Việt à?

- Tôi chỉ biết sơ sơ Chẳng hạn lúc nãy bạn cô bảo tôi giàu, thì cô chỉ dịch là cô ấy khen tôi có thẩm mỹ.

Thu Vân lúng túng làm thinh. Rồi cô nói một câu vớt vát:

- Xin lỗi, tôi không có ý lừa gạt anh. Có lẽ vì tôi tìm từ không thích hợp.

Tony khoát tay:

- No, no, tôi hiểu tinh thần của cô. Cô muốn nói tốt cho bạn cô, tôi rất hiểu.

Thấy Thu Vân không nói gì với mình, Huệ Linh sốt ruột:

- Anh nói cái gì vậy?

Bị hai người xoay như chong chóng, Thu Vân hơi rối. Nhưng cô cũng nhanh trí nói ngay:

- Anh hỏi tính tình và công việc của mày, mấy câu này hơi dài nên tao phải lo trả lời với anh.

- Vậy à? Thế mày nói sao?

- Tao bảo mày rất nổi tiếng, tính tình vui vẻ và tự nhiên.

Mắt Huệ Linh sáng rực, có vẻ thích thú:

- Mày nói thêm là tao có rất nhiều người ngưỡng mộ và muốn cầu hôn, nhưng tao đều từ chối, bảo tao rất khó tính nữa nhé, nói đi.

"Không thể nói những câu trơ trẽn như vậy được". Thu Vân rên rỉ thầm. Thấy cái nhìn dò hỏi của Tony, cô đành phải nói ngay:

- Cô ấy nói rằng cô ấy rất mến anh. Vì anh là người lịch sự.

- Cảm ơn.

Huệ Linh xen vào:

- Tao nghe được chữ này rồi, sao anh lại cảm ơn tao?

- Tại vì anh biết mày có ý tốt với anh, người ta lịch sự thì phải nói vậy chứ sao?

- Vậy hả? Ừ, tao thích mấy người ga lăng vậy lắm. Dịch câu đó đi.

Nói xong, Huệ Linh nhìn Tony với nụ cười tươi rói. Anh cũng cười lại với cô Huệ Linh cảm thấy buổi tiếp xúc này thành công tốt đẹp và quá mức thân mật. Ngoài cả dự đoán của cô Sấn có bản chất kiêu hãnh, cô đã nói những câu đề cao mình lên tận mây xanh. Nhưng Thu Vân luôn nói giảm đi. Cứ thế câu chuyện kéo dài không dứt.

Đến trưa, Thu Vân nhắc Huệ Linh về. Nhưng cô muốn ở lại để xem Tony sẽ thiết đãi cô ra sao.

Như đoán được ý đó của Huệ Linh, anh chàng ngoại quốc mời cả hai vào một nhà hàng sang trọng. Và anh đã lịch sự quá mức đến nỗi làm Huệ Linh mất vui, là đã ga lăng luôn cả với Thu Vân. Thậm chí đến cuối bữa ăn, anh hầu như không nhìn đến cô Chỉ trò chuyện với cô phiên dịch. Sự ý tứ của Thu Vân cũng không làm dịu đi cơn bực của cô Đến khi ra về thì mặt cô cũng lìm lìm y như buổi sáng mới đến.

Sau buổi tiếp xúc đó, một đám mây đen bắt đầu lớn vờn bao quanh Huệ Linh. Cô cảm thấy ở Thu Vân có một cái gì đó bất khuất, mà tiền bạc của cô không thể sai khiến được.

Nhưng điều đó không làm cô khó chịu bằng cách Tony quan tâm đến cô nàng. Đúng là khó chịu kinh khủng, khi phải thừa nhận rằng Thu Vân chỉ có tội ăn mặc tầm thường. Còn ngoài ra thì đẹp không kém cô Thậm chí có thể vượt hơn nếu được trang điểm như cô.

Có khi nào cô đã tự hại mình không?

Huệ Linh định lần sau sẽ hắt Thu Vân ra khỏi mối quan hệ này. Nhưng rồi Tony đã làm một cử chỉ rất đẹp, khiến cô quên hẳn mọi nghi ngờ không vui đó.

Ngay tối hôm ấy, anh đã mang đến nhà bà chị cô một hộp quà to tướng, để nhờ chuyển cho cô Khi cô đang trên đường đến một tụ điểm ca nhạc thì nhận được điện nhắn của bà chị. Thế là cô bỏ luôn xô đó, để đến xem quà.

Huệ Linh vô cùng đắc thắng về sự ưu ái đó. Những nghi ngờ lập tức biến mất. Và lòng tin lại trôi dạt mãnh liệt trong cô Quả thật Tony không khờ khạo để thích được con bé mờ nhạt bất tài như Thu Vân. Cô thật ngỡ ngàng khi hạ mình ghen với cô nàng.

Mấy lần sau, Huệ Linh không cần phải đến tìm Tony nữa. Tự anh ta đến nhà bà chị tìm cô mời đi chơi. Và tất nhiên những lần đi như thế, cô phải kéo theo cả Thu Vân.

Tối nay Tony mời cô đến nhà hàng Thái Thanh. Đó là nơi trước kia cô đã từng hát. Dĩ nhiên đó là lúc cô chưa nổi tiếng. Huệ Linh khoái đến đó lắm. Vì bây giờ cô có thể ngẩng mặt kiêu ngạo với bạn bè ở đó. Để họ thấy cô đã vượt lên như thế nào.

Như mỗi lần gặp trước, Huệ Linh trang điểm thật kỹ, thật quý phái. Cô cố ý để Tony thấy rõ sự chênh lệch của mình với Thu Vân. Thu Vân rất tế nhị nhận ra điều đó. Tối nay cô biết mình sẽ đến nơi sang trọng. Nhưng vẫn ăn mặc bình thường như khi đi dạy.